

но єдната ѿ тѣхъ не є полезна: за
що лкѡ ймахмы по єдину Країну, номо-
жакмы ходи працы, илъ єдвамъ из го-
лѣма жка щѣхмы да можемъ да при-
стяпимъ: сѹсъ єдна Раꙗ, неможехмы
праци толькѹи работы, колкото сѹсъ
дѣй: сѹсъ дѣй оѹшн чѹвамы ѿ вредъ:
из єдину Фкѡ можехмы глагола, но за-
щото това чѹство є твърдъ нѣрѣдно
и полезно, заради това ймамы дѣй,
щото лкѡ нѣкакъ сѧ повреди єдното,
да Фистане намъ другото, и тѣй пакъ,
только из него да исполнявамы нашата
потреба.

Человѣцъ не сѧ єднаквы, иити
на лице иити на глаза, иити на писмо,
и ѿ това пакъ познавамы Божіята
премудрость, Защо по лицуто сѧ разпо-
знавамы денемъ, а по писмoto кога
смы на далече.

Въ человѣка глаꙑныатъ мозакъ є наї
чуденъ, защо до кога то є зарвъ,